

Rose

นักบวชไร้ชะตาภิ
คทาแห่งพันธนาการ

4

杖

梦溪石 เมิ่งซีสื่อ

เขียน

ส้มจี๊ด และ TK.

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

จากใจนักเขียน

致亲爱的读者：

身体健康
拥有美好的一天

ถึง นักอ่านที่รัก

ขอให้มีความสุขภาพแข็งแรง
และมีความสุขในทุกๆ วัน

เมิ่งซีเตี๋ย

คำนำสำนักพิมพ์

การทวงคืนความศรัทธาที่ถูกทอดทิ้ง บางครั้งก็นำมาซึ่งหายนะ

แดนมนุษย์ที่ต่างฝ่ายต่างเข่นฆ่ากันเองก็สร้างมลภาวะมากมายพอแล้ว ครั้นมีปีศาจเข้ามาปะปน ความวุ่นวายจึงเพิ่มขึ้นทวีคูณ เบื้องลึกเบื้องหลังของเหตุการณ์นี้ บางทีอาจเป็นฝีมือของผู้ที่คาดไม่ถึง

งานนี้ยานคิมี่เรื่องให้จัดการมากมายทีเดียว ขณะที่เขาเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างนักบวชกับนักเวทอย่างมุ่มม่น ตำแหน่งบิชอปที่ครอบครองอยู่กลับสิ้นคลอน ภายภาคหน้าจะก้าวหน้าหรือย่ำแย่ขึ้นยากคาดเดา

ส่วนเรื่องความรัก แม้จะแบ่งปันกันไม่ลงตัวอยู่บ้าง แต่สายสัมพันธ์ที่มีร่วมกันก็ตัดกันไม่ขาด คริสกับเอนเซลยังมีใจมั่นคงต่อคนคนเดียวเสมอมา และจะเป็นเช่นนั้นต่อไป

มาร่วมลุ้นไปกับทุกเหตุการณ์ของเล่มนี้ไปด้วยกันนะค่ะ รับรองว่าสนุกจนวางไม่ลงแน่นอนค่ะ

Rose

บทที่

113

ช่วงขณะนั้น มีผู้คนไม่น้อยหันมามองยานิคกับเจ้าหญิงอลเซยา แม้แต่จักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปด ผู้กำลังสนทนากับเจ้าชายแห่งเฟลตันก็ยังเหลือบมองเล็กน้อย

เห็นได้ชัดว่าหากยังยืนเฉยต่อไป จะยิ่งตกเป็นเป้าสายตาของเหล่าคนที่คอยซุบซิบนินทา เขาครุ่นคิดเพียงชั่ววู๊ดใจ ก่อนตัดลึนใจจับมือเจ้าหญิงอลเซยา

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับคำเชิญ กระหม่อมยินดีเป็นคู่เต็นรำคนแรก ของพระองค์ในคืนนี้พะย่ะค่ะ”

ความกังวลในดวงตาของเจ้าหญิงพลันเปลี่ยนเป็นความยินดีเต็มเปี่ยม ความโล่งใจของนางมองเห็นได้ในทันที

จักรพรรดิผู้ทรงอำนาจและแข็งแกร่งกลับมีจิตาอ่อนหวานเช่นนี้ นับว่าน่าประหลาดใจไม่น้อย

ทุกคนต่างมองเจ้าหญิงอลเซยากับบิชอปมเงินเต็นรำกลางห้องโถงด้วยความประหลาดใจ เมื่อทั้งสองเริ่มก้าวเท้า ผู้คนรอบข้างที่กำลังเต็นรำอยู่ก็ค่อย ๆ หยุดเท้าเพื่อเปิดพื้นที่ให้พวกเขา ทั้งพลอร์เต็นรำจึงกลายเป็นโลกของนักบวชหนุ่มกับเจ้าหญิงเพียงสองคน

หากว่ากันตามจริง ท่วงท่าของยานิค ฮิลล์ ไม่ได้ชำนาญนัก เพราะสำหรับนักบวชแล้ว นี่ไม่ใช่ทักษะจำเป็นแต่อย่างใด โชคดีที่ไม่มีสถานการณ์นำอึดอัดเกิดขึ้น หลังหมุนตัวไปสองสามรอบ เขาก็ค่อยๆ เข้าจังหวะได้ ท่วงท่าไม่แข็งทื่อเหมือนตอนแรกอีก

“ขอประทานอภัยพะยะค่ะ ปกติกระหม่อมแทบไม่ได้เต้นรำเลย” ยานิคกล่าวกับเจ้าหญิงออลเซยา

“ไม่เป็นไร ข้าดีใจมากที่ท่านตอบรับคำเชิญ เดิมทีข้านี้ก็จะไม่สำเร็จ!” เจ้าหญิงเม้มริมฝีปากเล็กน้อย สีหน้าเบิกบาน แววตาเป็นประกาย

“ในสายตาของพระองค์ กระหม่อมเป็นคนวางท่าหรือพะยะค่ะ” ยานิคเอ่ยล้อ

“แน่นอนว่าไม่ใช่!” เจ้าหญิงรีบอธิบาย ก้าวเท้าเสียจังหวะเล็กน้อย จนเกือบเหยียบเท้าของนักบวชหนุ่ม “ข้าไม่เคยพบนักบวชที่อ่อนโยนเช่นท่านมาก่อนเลย!”

คำพูดนี้ตรงเกินไปจริง ๆ หากนักบวชคนอื่นได้ยินเข้า คงชักนำความโกรธแค้นไม่น้อยสู่ตัวยานิคอย่างฉับพลัน ยานิคย่อมมองออกว่าหญิงสาวอาจมีใจให้เขาเล็กน้อย แต่นี่ไม่ใช่เรื่องดีนัก อีกทั้งฝ่ายหญิงก็ไม่ได้พูดออกมาตรงๆ เขาย่อมไม่อาจเอ่ยปากก่อนว่า เจ้าหญิง โปรดอย่าคิดไปไกล ข้าเป็นนักบวช แต่งงานไม่ได้!

ในที่สุดการเต้นรำท่ามกลางสายตาประหลาดใจของทุกคนก็จบลง ยานิคแทบถอนหายใจโล่งอกโดยไม่รู้ตัว เมื่อส่งเจ้าหญิงกลับที่แล้ว เขาจึงเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ความโปรดปรานจากคนงามเป็นสิ่งซึ่งรับมือยากที่สุด’ เมื่อเจอสายตาล้อเลียนของพวกเอเวอรี เขายิ้มแห้ง สายหน้า และไม่พูดอะไรเลย

เอาเป็นว่าต่อให้ตอนนี้เขาไม่ได้เป็นนักบวช ก็ไม่คิดจัดเจ้าหญิงออลเซยาเป็นตัวเลือกรายแรกที่แต่งงานด้วย คนก็งามอยู่หรอก แต่เพียงชื่นชมก็พอแล้ว ถ้าคิดจะแต่งงานกับนางจริง ๆ ยังต้องรับมือพ่อตาผู้เก่งกาจอีกคน และยานิคไม่คิดว่าจักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดจะเป็นคนที่รับมือได้ง่ายๆ

ในทำนองเดียวกัน คนอย่างคริสนั้น ต่อให้ไม่มียานิคก็ไม่มีวันยอม
 ถูกสภาอาวุโสขงการให้แต่งงานกับเจ้าหญิงอลเซยา แม้ตอนนี้เขามีฐานะ
 เป็นเจ้าชาย แต่ในสายตาผู้คน เจ้าชายผู้นี้เกิดมาต่ำต้อย เกิดจากมารดา
 ที่เป็นหญิงสังคม เป็นเพียงบุตรนอกสมรสที่ไม่ได้รับการยอมรับจากราชวงศ์
 การแต่งงานรยาที่มีฐานะสูงกว่าตัวเอง และมาจากอาณาจักรที่แข็งแกร่ง
 กว่าอาณาจักรของตัวเอง ย่อมเท่ากับต้องมอบน้อมต่ออีกฝ่ายไปตลอดชีวิต
 ผู้ชายที่มีศักดิ์ศรีไม่ว่าคนใดยอมไม่ยินยอมทั้งนั้น

ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ จักรพรรดิอัลฟรองซัวที่แปดยังมีท่าที
 คลุมเครือ ไม่ได้แสดงออกชัดเจนว่าจะยกธิดาให้คริสหรือไม่

ความจริงยานิคเคยคิดเรื่องนี้หลายครั้ง หากมองจากมุมมองของ
 ทฤษฎีสมคบคิด การที่จักรพรรดิอัลฟรองซัวที่แปดเลี้ยงธิดาให้เป็นเช่นนั้น
 อาจมีเจตนาบางอย่างก็เป็นได้

บุตรสาวที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาดังดอกไม้ ย่อมสร้างประโยชน์ทางการเมือง
 ให้เขาได้มากกว่าบุตรสาวที่ฉลาดเฉลียวแหลม ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น เจ้าหญิง
 ผู้มีจิตใจดีทั้งยังเชี่ยวชาญการดนตรีผู้นี้ ทำให้ทั้งดินแดนประทับใจจักรวรรดิ
 ชาร์เลอมาญได้ไม่น้อยเลย

แน่นอน ยานิคหวังว่าเรื่องนี้จะเป็เพียงสิ่งที่ตนคิดเหลวไหลไปเอง
 จักรพรรดิอัลฟรองซัวที่แปดไม่น่าเลวทรามถึงเพียงนั้น

ขณะที่ความคิดของเขาล่องลอยไปไกล คริสก็จับบทสนทนา
 จักรพรรดิอัลฟรองซัวที่แปด เมื่อฝ่ายหลังหันไปก็ถูกขุนนางคนอื่น ๆ เข้ามา
 รุมล้อมทักทายหรือประจบสอพลอทันที ส่วนคริสไม่ได้เดินมาหา ยานิค ทว่า
 มุ่งหน้าไปยังเจ้าหญิงอลเซยา

ในฐานะเจ้าหญิง ออลเซยาตรงกับภาพในใจของชายแทบทุกคน ไม่ใช่
 ทุกคนที่จะเฉยชาต่อหญิงงามได้เหมือนยานิค ในเมื่อจักรพรรดิอัลฟรองซัว
 ที่แปดยังไม่ได้ประกาศตัวคู่แต่งงานของเจ้าหญิงอย่างเป็นทางการ ทุกคน
 ย่อมมีโอกาส หากโชคดีได้แต่งงานกับเจ้าหญิงที่จักรพรรดิรักและเอ็นดูผู้นั้น
 นั้นเท่ากับประหยัดแรงที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนไปได้สามสิบปี

เป็นเพราะอยู่ไกล บิชอบผมเงินจึงไม่ได้ยินบทสนทนาของพวกเขา

แต่เขาเห็นท่าทางของคริสคล้ายว่ากำลังขออีกฝ่ายเดินร่ำ เจ้าหญิงอลเซยา ดูเหมือนลั่งเลครู้หนึ่ง แต่สุดท้ายก็วางมือลงบนฝ่ามือของคริส แล้วเดินตามอีกฝ่ายไปยังฟลอร์เดินร่ำ

ทุกคนล้วนมองออกว่าเจ้าหญิงอลเซยาไม่มีความรู้สึกพิเศษใดๆ ต่อเจ้าชายแห่งเฟลตัน

การรับรู้นี้ทำให้ขุนนางจำนวนมากของจักรวรรดิซาร์เลอมาญดีใจ เพราะเดิมทีพวกเขาก็คิดว่าเจ้าชายแห่งเฟลตันไม่คู่ควรกับเจ้าหญิงอยู่แล้ว ในดินแดนมีสุภษัฒหนึ่งว่าไว้อย่างไรนะ นอกจากใบหน้าแล้ว เราแทบไม่มีอะไรเข้ากันเลย

“บิชอปฮิลล์ ไม่ได้เจอกันนานเลย” เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นข้างกายเขายานิคหันไปมอง ก่อนจะยิ้มยิ้มทันที “ไม่เจอกันนานทีเดียวพะยะค่ะ เจ้าชาย”

ผู้มาใหม่คือเจ้าชายจอร์จ ผู้หวงพี่สาวจนเคยไปก่อเรื่องใหญ่โตที่คฤหาสน์ของคริส

เจ้าชายจอร์จส่งแก้วเครื่องดื่มให้ยานิค “นี่คือไวน์กุหลาบไร้แอลกอฮอล์ น่าจะถูกปากท่าน”

ยานิคเอ่ยขอบคุณแล้วรับมา

“ท่านก็คิดว่าเขาไม่คู่ควรกับนางใช่ไหม” เจ้าชายจอร์จบ่นไปทางชายหญิงที่กำลังเดินร่ำอยู่กลางฟลอร์เป็นเชิงบอกใบ้

ภาษาของดินแดนแห่งนี้ออกเสียงคำว่า “เขา” กับ “นาง” ต่างกัน ยานิคจึงเข้าใจความหมายของเจ้าชายจอร์จได้ทันที ความจริงไม่ใช่แค่เจ้าชายจอร์จที่คิดเช่นนั้น แม้แต่คนในจักรวรรดิการ์เตอร์เองก็เห็นว่า การเดินทางมาสู่ขอของคริสครั้งนี้ย่อมล้มเหลวอย่างไม่ต้องสงสัย

แน่นอน พวกเขาไม่เคยรู้เลยว่า บุตรนอกสมรสที่พวกเขาตนดูถูกนั้น เป็นถึงจอมเวท

“อา พะยะค่ะ” ยานิคตอบแบบขอไปที

เขาคิดอย่างไรก็คิดไม่ตก ว่าด้วยนิสัยของคริสแล้ว เหตุใดจึงเป็นฝ่ายเชิญหญิงสาวที่ตัวเองไม่ได้สนใจออกไปเดินร่ำ

ยานิคปล้นสังหารณีใจไม่ตีขึ้นมา
เพียงสามวินาทีต่อมา สิ่งที่เขาคิดก็เป็นจริง
ทั้งสองเต็นท์ถ่างไปเรื่อย ๆ และเข้าใกล้ยานิคกับเจ้าชายจอร์จมากขึ้น
ทุกที

จากนั้นเสียงอุทานเบา ๆ ของเจ้าหญิงอลเซยาก็ดังขึ้น
“ขอโทษ ฝ่าเท้าข้าไม่ชำนาญนัก” เจ้าชายแห่งเฟลตันกล่าวขอภัยด้วย
สีหน้าไร้อารมณ์

“ไม่เป็นไร” เจ้าหญิงอลเซยาตอบอย่างอ่อนโยน
ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง

“โอ๊ย!” ใบหน้าของเจ้าหญิงอลเซยาบิดเบี้ยวเล็กน้อย

“ขอโทษ” คริสเอ่ย

“ไม่ ไม่เป็นไร...” เจ้าหญิงอลเซยาผินยิ้ม

ยานิคหวังจริง ๆ ว่ากลางสังหารณ์ของตนจะไม่แม่นยำถึงเพียงนั้น แต่ไม่นาน
เสียงร้องเจ็บของเจ้าหญิงอลเซยาก็ดับความหวังของเขากอีกครั้ง

คริส “อา ขอโทษ เท้าสั่นอีกแล้ว”

เจ้าชายจอร์จ “...”

ยานิค “...”

ผู้คนพากันกระซิบกระซาบ เยาะเย้ยท้วงตำการเต็นท์ที่งุ่มง่ามและ
กิริยาอันไร้มารยาทของเจ้าชายแห่งเฟลตัน คณะทูตจากจักรวรรดิการ์เตอร์
ที่มานั่งเลี้ยงกับคริสอับอายจนแทบอยากมุดหายไป在地上

มีเพียงยานิคที่รู้ว่าคนผู้นี้ไม่ได้รู้สึกงอแงตัวเองกำลังขายหน้า เขาตั้งใจ
ทำแน่นอน!

ส่วนแรงจูงใจนั้น...

“เกินไปแล้วนะ ข้าต้องไปสั่งสอนเขาสักหน่อย!” เจ้าชายจอร์จ
เลิกแขนเสื้ออย่างไม่พอใจ ทำท่าจะพุ่งเข้าไป

ยานิครีบห้ามเขาไว้ พลังเอ่ยเตือนอ้อม ๆ “เจ้าชายทรงลืมเรื่อง
ที่เกิดขึ้นในคดีทาสของท่านเจ้าชายแห่งเฟลตันไปแล้วหรือ”

ตอนนั้นเจ้าชายบุกเข้าไปในห้องของคริส ก่อนถูกโยนออกมาอย่างแรง

เจ้าชายจอร์จชะงัก สีหน้าแดงสลับเขียว สุดท้ายก็ไม่ได้ทำเรื่องโง่เขลาแบบเดิมอีก แม้คริสสาวก็ไม่ใช้วิธีรุนแรงแบบนั้นในที่สาธารณะ แต่เพื่อความปลอดภัย เจ้าชายจอร์จก็ไม่อยากขายหน้าซ้ำอีก

หากเจ้าชายจอร์จได้ตรงตรงอย่างรอบคอบ ย่อมสังเกตเห็นร่องรอยการใช้เวทมนตร์ของคริส แต่น่าเสียดายที่เขาดูแคลนคริสมาตั้งแต่แรก จึงคิดเพียงว่าอีกฝ่ายมีเรี่ยวแรงมากเท่านั้น

“ช่างเป็นคนหยาบคายไร้มารยาทจริง ๆ!” เขาจ้องคริสด้วยสายตาวาวับพลางกัดฟันกรอด “ออลเซยาจะแต่งงานกับคนแบบนี้ได้อย่างไร ข้าไม่มีทางยอมให้พวกเขาแต่งงานกันเด็ดขาด!”

“ข้าคิดว่าข้อเสนอนี้คงถูกใจคุณทั้งสองฝ่ายแน่ ๆ” ยานิคคิดในใจจากนั้นก็เอ่ยกับเจ้าชายจอร์จ “ถ้าพระองค์คิดอย่างนั้น เหตุใดจึงไม่ไปโน้มน้าวพระบิดาเล่า กระหม่อมเห็นว่าเรื่องนี้ พระบิดาของพระองค์มีสิทธิ์พูดมากกว่าเจ้าชายแห่งเฟลตันหรือเจ้าหญิงเสียอีก”

เจ้าชายจอร์จชะงัก ก่อนจะทิ้งท้าย “เจ้าพูดถูก!” แล้ววิ่งตื๊งๆออกไป จักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดมีคนรักทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผยหลายคน จึงมีบุตรที่เกิดจากเขาไม่น้อย นอกจากเจ้าหญิงออลเซยากับเจ้าชายจอร์จ ทายาทโดยชอบธรรมที่เกิดจากจักรพรรดินีแล้ว ยังมีบุตรอีกหลายคนทั้งที่ได้รับการยอมรับและไม่ได้รับการยอมรับ เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไร แต่น่าแปลกที่ในบรรดาบุตรทุกคน ไม่มีใครสืบทอดความสามารถหรือความดีเด่นเดี่ยวของจักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดมาเลย

ส่วนเจ้าชายจอร์จ ไม่ใช่ว่าเขาไร้ความสามารถ เพียงแต่ความคิดที่เรียบง่ายของเขา ทำให้ผู้คนมองออกได้อย่างง่ายดาย ถ้าเขายังเป็นเช่นนี้ต่อไป จักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดผู้เป็นบิดาย่อมไม่มีทางเลือกเขาเป็น ผู้สืบทอดบัลลังก์แน่

แต่จักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดอายุถือว่าไปป์เสียอีก ฝ่ายหลังเองก็ยังมีชีวิตอยู่ดีไม่ใช่หรือ บางที่จักรพรรดิอาจกลับมาแข็งแรงมีกำลังวังชาอีกครั้งและให้กำเนิดบุตรอีกหลายคน และย่อมมีสักคนที่เหมาะสมแน่ ๆ ยานิคจึงไม่จำเป็นต้องกังวลใจเรื่องนี้แทนคนอื่น

ด้านเจ้าหญิงออลเซยา หลังถูกเหยียบเท้าไปสี่ครั้งเต็มๆ ในที่สุดนางก็ทนไม่ไหว ดวงตาสุกใสมีน้ำตาเอ่อ หลังเดินรำจบหนึ่งรอบก็รีบหนีห่างจากเจ้าชายแห่งเฟลตัน กลับไปพักผ่อนพร้อมนางกำนัล ทำให้ขุนนางหลายคนที่ยากเด่นรำกับนางต้องถอนหายใจด้วยความเสียดาย ทั้งยังหันมองเจ้าชายผู้กล้าทำร้ายเจ้าหญิงด้วยความโกรธ เรียกได้ว่าไม่มีใครมีสีหน้าเป็นมิตรกับเขาเลย

ทว่าจักรพรรดิกลับแสดงมารยาทอันงดงาม พระองค์ไม่ได้ตำหนิเจ้าชายแห่งเฟลตันเพราะความผิดพลาดที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ (?) ตลอดงานเลี้ยงพระองค์ละทิ้งเหล่าขุนนางกับนักเวท แล้วตรงมาสนทนากับยานิคอยู่ครู่ใหญ่ ทั้งยังปลอบคริสด้วยตัวเอง โดยหวังว่าเขาจะไม่เสียอารมณ์เพราะเจ้าหญิงหยุดเต้นกลางคัน

สิ่งที่ทำให้คณะทูตจากจักรวรรดิการ์เตอร์ซาบซึ่งจนเกือบกลืนน้ำตาไม่อยู่ คือคริสไม่ได้สร้างปัญหาอีก เขาแสดงความขอบคุณต่อเมตตาของจักรพรรดิ และในเวลาต่อมา รอยยิ้มบางๆ ก็ปรากฏบนใบหน้าปกติไว้อารมณ์ของเจ้าชายแห่งเฟลตัน

บางทีนี่อาจเป็นสัญญาณว่าการสมรสระหว่างสองอาณาจักรยังพอมีโอกาสกอบกู้สถานการณ์ได้

โดยรวมแล้ว งานเลี้ยงจบลงอย่างราบรื่น

สำหรับจักรพรรดิอัลฟรองซัวที่แปด พระองค์ตั้งใจใช้โอกาสนี้ยกย่องบิชอบจากจักรวรรดิการ์เตอร์เพื่อกอดเหล่านักเวท ซึ่งถือว่าเป็นบรรลุผล...ดี และการปล่อยข่าวเรื่องการแต่งงานเพื่อทำลายความสงบนิ่งของสถานการณ์การเมืองก็ถือว่าเป็นบรรลุผล...ดีเช่นเดียวกัน

สำหรับคณะทูตจากจักรวรรดิการ์เตอร์ แม้ความหวังที่จะให้เจ้าชายแห่งเฟลตันสร้างความประทับใจอันดีต่อจักรพรรดิและเจ้าหญิงจะไม่สำเร็จแต่โชคดีที่ไม่ได้เกิดเรื่องใหญ่ ผลลัพธ์โดยรวมจึงถือว่าเรียบร้อยดี

สำหรับยานิค การที่จักรพรรดิซึ่งไม่ค่อยเป็นมิตรกับสันตะสำนักแสดงท่าทีต้อนรับอย่างยิ่งใหญ่เช่นนี้ ไม่ว่าพระองค์จะมีเจตนาอย่างไร ก็เป็นสัญญาณที่ดีว่าพวกเขา กำลังเริ่มต้นการเดินทางในจักรวรรดิซาร์เลอมาญู

อย่างราบรื่นและเป็นมิตร ในดินแดนที่เต็มไปด้วยนักเวทเช่นนี้ ยานิคไม่อยากสร้างปัญหาให้ตัวเองเลยจริงๆ

แต่สำหรับสมาพันธ์นักเวท ท่าทีของจักรพรรดิที่มีต่อยานิคทำให้พวกเขาไม่พอใจมาก ไม่พอใจจริงๆ!

จักรวรรดิซาร์เลอมาญและสมาพันธ์นักเวทมีความร่วมมือที่ดีต่อกันมาเนิ่นนาน แม้จักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่าเวทธาตุเป็นเวทมนตร์ประเภทเดียวกับที่ถูกกฎหมายในดินแดน แต่พระองค์ก็พยายามอำนวยความสะดวกให้พวกเขาเต็มที่ สำหรับเหล่านักเวท จักรวรรดิซาร์เลอมาญเป็นดังสวรรค์แห่งเสรีภาพ

แต่ตอนนี้จักรพรรดิอัลฟรอนซ์ที่แปดกลับเปลี่ยนท่าทีเล็กน้อย แม้ไม่ได้ทอดทิ้งเหล่านักเวท แต่เห็นได้ชัดว่าพระองค์ไม่ได้แสดงท่าทีให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดเหมือนที่เคยเป็น ทำให้คนในสมาพันธ์นักเวทโกรธและเริ่มคิดหากลยุทธ์ตอบโต้

ด้วยเหตุนี้ สองวันต่อมา ภายในห้องพักของยานิคที่โรงแรม จดหมายเชิญซึ่งจัดทำอย่างประณีตจึงถูกส่งมา

“เชิญร่วมงานสัมมนาเวทมนตร์หรือ” บิชอบผมเงินอ่านเนื้อหาแล้ว เลิกคิวสูง

บทที่

114

“อาฟรา ครั้งนี้พวกเราเป็นตัวแทนของสถาบันเวทมนตร์แห่งจักรวรรดิการ์เตอร์ ดังนั้นไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้องยึดจุดยืนในการปกป้องสถาบัน ฮ่าๆ ที่รัก ไม่ต้องประหม่าเกินไป ปกติเจ้าก็ทำได้ดีอยู่แล้ว ด้วยประสบการณ์ของเจ้า ถึงตอนนั้นย่อมไม่ต้องพูดอะไร แต่นอกจากงานสัมมนาเวทมนตร์แล้ว ยังมีการแข่งขันและการจัดอันดับระหว่างนักเวทที่เจ้าสามารถเข้าร่วมได้”

“เจ้าคะ อาจารย์” หากให้พูดตามตรง อาฟรา รู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย เนื่องจากนางไม่เคยมางานสำคัญเช่นนี้ในฐานะผู้เข้าร่วมมาก่อน ก่อนหน้านั้นนางเพียงยืนดูอยู่ข้างๆ ในฐานะผู้สังเกตการณ์ แต่ตอนนี้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ผู้เป็นถึงจอมเวท นางจึงมีโอกาสร่วมงานสัมมนาเวทมนตร์ครั้งยิ่งใหญ่แบบนี้ ทำให้อาฟราทั้งกังวลและตั้งตารอ

ตัวแทนของสถาบันเวทมนตร์แห่งจักรวรรดิการ์เตอร์ไม่ได้มีเพียงนางกับอาจารย์ ยังมีนักเวทคนอื่นๆ ด้วย ในกลุ่มมีนักเวทผู้เชี่ยวชาญอยู่คนหนึ่ง และถัดมาก็เป็นจอมเวทอย่างเบเชอเฟนีแล้ว ดังนั้นด้วยบารมีของอาจารย์ แม้อาฟราจะยังเป็นเพียงนักเวทระดับล่าง แต่การมีอาจารย์ไปด้วย ก็ทำให้เพื่อนร่วมทางปฏิบัติตนอย่างสุภาพและเป็นมิตร

อาฟรา รู้สึกว่าชีวิตของนางตอนนี้เหมือนอยู่บนสวรรค์ ก่อนหน้านั้น

นางเคयर่อนเร่เพียงลำพัง แม้ว่าต่อมาได้พบกับอาซัวร์และลิลี่ แต่ก็เปลี่ยนจากแค่คนคนเดียวมาเป็นสี่ห้าคนเท่านั้น ไม่เคยรู้สึกถึงพลังและความอบอุ่นของหมู่คณะเช่นตอนนี้อีก การได้เดินทางพร้อมผู้คนมากมาย พอเฝ้าย้อนถึงชีวิตที่เคยลำบากและไม่มั่นคงก่อนหน้านี้ ก็ทำให้นางรู้สึกปลอดภัยอย่างยิ่ง

เมื่อนึกถึงอาซัวร์กับลิลี่ อาฟรา ก็เศร้าสร้อยอยู่บ้าง แม้ตอนนั้นจะลำบาก แต่พวกเขาเป็นเพื่อนร่วมทางและสหายที่ดีที่สุดของนาง ทว่าตอนนี้แม้แต่ดันโทนิโอก็จากไปแล้ว และไม่รู้ว่าเขาไปอยู่ที่ไหน

ส่วนยานิค...

อาฟรา สายหน้า พยายามไล่ชื่อที่นั้นออกจากหัว แม้ยานิคเป็นคนดี แต่ถึงอย่างไรก็เป็นนักบวช นักเวทกับนักบวชเป็นดั่งไฟกับน้ำ ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ ไม่รู้ว่าเมื่อไรสงครามจะปะทุอีก อาฟรา จึงต้องบังคับตัวเองให้ขีดเส้นแบ่งกับเขาอย่างชัดเจน แบบนี้จึงจะดีกับทั้งสองฝ่าย

ทุกคนที่มาจากสถาบันเวทมนตร์แห่งจักรวรรดิการ์เตอร์พักที่เรือนรับรองซึ่งทางงานสัมมนาเวทมนตร์จัดทำให้ กิจกรรมนี้จัดขึ้นโดยสมาพันธ์นักเวท ทั้งยังดำเนินการมาหลายปีติดต่อกัน ทุกปีล้วนดึงดูดเหล่านักเวทหลายพันคนจากทั้งดินแดนให้มารวมตัวกัน

งานนี้จัดขึ้นทั้งหมดสิบวัน หัววันแรกเป็นการบรรยายสาธารณะโดยนักเวทผู้มีชื่อเสียง พวกเขาจะเล่าประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเวทมนตร์ รวมถึงมุมมองเฉพาะตัวเกี่ยวกับเวทธาตุต่างๆ ส่วนหัววันหลังเป็นการประลองแบบจับคู่ ผู้ที่สนใจเข้าร่วมการประลองสามารถลงทะเบียนล่วงหน้าก่อนเริ่มงาน ทางสมาพันธ์นักเวทจะจัดกลุ่มให้เอง จากนั้นก็ดำเนินการประลองแบบแพ้คัดออก จนเหลือผู้ชนะคนสุดท้าย

แน่นอนว่าเนื่องจากระดับของนักเวทต่างกัน ความสามารถย่อมแตกต่างกันมาก ดังนั้นสมาพันธ์นักเวทจึงแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมตามระดับของนักเวท เช่น นักเวทฝึกหัดอยู่กลุ่มเดียวกับนักเวทระดับล่าง ส่วนนักเวทระดับกลางและระดับสูงแยกเป็นกลุ่มของตัวเอง ผู้ชนะสามอันดับแรกจะได้รับรางวัลมากมายที่สมาพันธ์นักเวทจัดเตรียมไว้ เช่น ถ้วยเวทมนตร์

ระดับสูง ผลึกเวทมนตร์ชนิดต่างๆ เหริยญทอง มีกระทั่งวัตถุดิบทยาาก
สำหรับปรุงยา ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที้นักเวททุกคนปรารถนา

เมื่อบรรลुरुดับจอมเวท ก็ไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมการประลองที่แบ่ง
ระดับชัดเจนอีก พวกเขาสามารถเข้าร่วมการประลองแบบอิสระ โดยมี
เงื่อนไขว่าต้องเลือกคู่ต่อสู้และประลองกันอย่างเป็นมิตร ไม่ทำอันตราย
กันจนถึงแก่ชีวิต

ทางสมาพันธ์นักเวทมีตารางจัดอันดับซึ่งปรับปรุงใหม่ทุกปี บนนั้น
ล้วนเป็นผลการประลองของปีนั้นๆ ตารางจัดอันดับนี้ถือเป็นเครื่องยืนยัน
ระดับฝีมือของนักเวท อันที่จริงการจัดอันดับลักษณะนี้ไม่เคยขาดหายไป
จากโลกมนุษย์ ไม่ว่าจะอยู่ในโลกใดก็ตาม

ถ้าใครเข้าร่วมงานลักษณะนี้เป็นประจำ ก็มักคุ้นเคยกับชื่อคนบน
ตารางจัดอันดับเป็นอย่างดี ซึ่งนับเป็นประโยชน์มาก เช่น หากคุณ
ไม่ชอบหน้าคนคนหนึ่งและอยากสั่งสอนเขา แต่เขายังถือเป็นคนที่ไม่ชอบ
สวมเสื้อคลุมนักเวทบอกระดับชั้นเหมือนคริส คุณก็จะไม่รู้ว่ามีฝีมือของเขา
อยู่ระดับใด ทว่าหากตอนนั้นคนผู้นั้นเอ่ยชื่อของตัวเองออกมา พอคุณ
ได้ยินก็จะรู้ทันทีว่า ไม่ได้การแล้ว นี่คือจอมเวทที่ครองอันดับหนึ่งของ
ตารางจัดอันดับ คุณย่อมสู้ไม่ไหวแน่ ต้องรีบหาทางถอยเพื่อไม่ให้ตัวเอง
ขายหน้า

เมื่อมองจากอีกมุมหนึ่ง ตารางจัดอันดับยังสะท้อนถึงความพยายาม
และความสามารถของบุคคล การที่ชื่อของใครสักคนปรากฏบนตารางจัดอันดับ
แม้คนผู้นั้นเป็นเพียงนักเวทฝึกหัดหรือนักเวทระดับล่าง ก็หมายความว่าเขา
มีพรสวรรค์ยอดเยี่ยม อนาคตสดใส ไม่นานบรรดาสถาบันเวทมนตร์ของ
แต่ละอาณาจักรก็จะมาหาถึงที่ เพื่อเชิญให้เขาเข้าศึกษาต่อ หรือไม่มีจอมเวท
ผู้เก่งกาจเลือกเขาไปเป็นศิษย์

อีกทั้งตารางจัดอันดับนี้ก็ไม่ใช่ไร้การเปลี่ยนแปลง หากนักเวท
คนใดหลงคิดว่าตนเป็นอัจฉริยะจนไม่ยอมหมั่นเพียรฝึกฝน ทำให้ฝีมือ
ไม่พัฒนา อีกหนึ่งปีต่อมาชื่อของเขาอาจหลุดจากตารางจัดอันดับก็ได้ ซึ่ง
นั่นก็นับเป็นเรื่องที่น่าอัปยศมากเช่นกัน

แน่นอนว่า พวกคนแปลกๆ ที่ไม่เคยเข้าร่วมการประลองแบบนี้ย่อมมีเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ชื่อของพวกเขาจึงไม่เคยปรากฏบนตารางจัดอันดับ อย่างท่านคริสผู้เป็นที่รักของพวกเรานั่นเอง

ด้วยความที่ตารางจัดอันดับมีความน่าเชื่อถือและมีอิทธิพลสูง ผู้คนส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมงานสัมมนาเวทมนตร์ประจำปีจึงตั้งใจมาเข้าร่วมการประลองในวันหลัง

อาฟราขาดความมั่นใจอยู่บ้าง เมื่อได้ฟังคำของอาจารย์ นางจึงเพียงยิ้มเขินแล้วพูดว่า “อาจารย์ ข้าคิดว่าด้วยความสามารถของข้าตอนนี้ หากเข้าร่วมประลองก็คงไม่ติดอันดับ อาจทำให้อาจารย์เสียชื่อเสียงได้”

ศิษย์ผู้นี้อะไรก็ดี เพียงแต่ยึดติดกับเรื่องได้เรื่องเสียมากไปหน่อย ทว่าเบเซอเฟนี่ไม่ได้ว้ออะไร แค่อ้อยอย่างอ่อนโยน “เจ้าทำไปตามความสามารถของตัวเองเถิด ข้าไม่ได้บังคับให้เจ้าเข้าร่วม สำหรับเจ้า งานสัมมนาหัววันแรกต่างหากที่จะทำให้เจ้ามีความรู้เพิ่มขึ้น”

อาฟราจดจำอย่างตั้งใจ “เจ้าคะ ศิษย์จะพยายาม”

เพราะมีงานสัมมนาเวทมนตร์ ทั่วทั้งเมืองหลวงของจักรวรรดิซาร์เลอมาญจึงคลาคล่ำไปด้วยนักเวท ถนนหนทางที่แต่เดิมก็พลุกพล่านอยู่แล้วยิ่งแออัดขึ้นไปอีก ชาวบ้านทั่วไปไม่กล้าชนหรือขวางทางนักเวท พอเห็นนักเวทเดินมาก็จะรีบหลบอย่างสุภาพ แต่พวกขุนนางและชนชั้นสูงต่างออกไปเล็กน้อย ในฐานะขุนนางผู้ยิ่งใหญ่ของจักรวรรดิ พวกเขาตูดถูกนักเวทที่ระดับต่ำกว่านักเวทระดับสูง ทว่าเมื่อเป็นระดับจอมเวทขึ้นไป พวกเขาจะให้ความเคารพ ไม่กล้าทำตัวโอหังเหมือนที่ทำกับคนทั่วไป เพราะจอมเวทเหล่านั้นล้วนแข็งแกร่งและทรงพลังอย่างแท้จริง

นี่คือกฎที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรของโลกเวทมนตร์ ผู้แข็งแกร่งเป็นที่เคารพสูงสุด

คณะจากสถาบันเวทมนตร์แห่งจักรวรรดิการ์เตอร์เดินทางมาถึงเมืองหลวงจักรวรรดิซาร์เลอมาญก่อนงานเริ่มสามวัน อาฟราไม่ได้รับร้อนออกไปชมความรุ่งเรืองของเมืองหลวง นางเลือกพักอยู่ในเรือนรับรองเดินไปเดินมา และฝึกทบทวนเวทมนตร์อย่างละเอียด แม้ตอนอยู่ต่อหน้า

อาจารย์นางจะดูไม่ค่อยมั่นใจ แต่ในใจลึกๆ นางยังหวังว่าตัวเองจะมีที่ยืนในการประลองอีกไม่กี่วันข้างหน้า ต้องรู้ว่าในการประลองครั้งนี้ นางอยู่ในกลุ่มนักเวทฝึกหัดและนักเวทระดับล่างเท่านั้น ถ้าแม้แต่ระดับนี้ยังไม่อาจฉายแวว อนาคตก็ยิ่งยากที่จะก้าวขึ้นไปแข่งขันกับผู้อื่น

นางฝึกฝนตลอดสามวันเต็ม จนข้อมือที่ต้องขยับคาถาเวทมนตร์บ่อยๆ ปวดและชาไปหมด ถ้าเป็นไปได้นางยังอยากฝึกต่อ แต่อาจารย์เบเซอเฟนห้ามไว้ แล้วสั่งให้นางเข้าร่วมงานสัมมนาวันแรกด้วยกัน

ส่วนใหญ่แล้ววันแรกของงานสัมมนาเป็นเวทีของบรรดาจอมเวทประธานสมาพันธ์นักเวทขึ้นกล่าวเปิดงานเป็นอันดับแรก จากนั้นก็เป็นจอมเวทผู้มีชื่อเสียงที่ได้รับเชิญขึ้นไปบรรยาย เนื้อหาจะเป็นอะไรก็ได้ ทุกปีสมาพันธ์นักเวทจะส่งบัตรเชิญไปอย่างกว้างขวาง บางครั้งประธานสมาพันธ์นักเวทก็ออกแรงเชิญจอมเวทผู้ทรงเกียรติผู้แทบไม่ปรากฏตัวในที่สาธารณะมาร่วมงาน และบางครั้งยังเชิญไปถึงจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ด้วย

ลำดับการบรรยายจัดตามระดับของนักเวท หากมีจอมเวทศักดิ์สิทธิ์เข้าร่วมก็จะถูกจัดให้ขึ้นเวทีคนแรก ปีนี้อาจารย์เบเซอเฟนของอาฟราได้รับเชิญให้ขึ้นบรรยายด้วย โดยกำหนดให้ขึ้นเวทีช่วงปลายของวันที่สี่ อาฟราเคยได้ยินอาจารย์บอกว่าจะพูดเรื่องการประยุกต์ใช้เวทธาตุน้ำรูปแบบใหม่ แต่เนื้อหาโดยละเอียดนั้นนางไม่รู้ อาฟราตั้งใจจะไปถึงก่อนเวลาเพื่อเป็นกำลังใจให้อาจารย์

ปีที่แล้วสมาพันธ์นักเวทไม่สามารถเชิญจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่มาร่วมงานได้ แต่เรื่องที่น่ายินดีคือได้ยินว่าปีนี้ท่านไซมอนตอบตกลงว่าจะมา เนื่องจากการรุกรานของกองทัพผีดิบ จอมเวทศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ต่างยุ่งมากทำอนาสตาเซียกำลังค้นคว้าน้ำยาเวทมนตร์ที่ป้องกันกาฬโรคได้ หากสำเร็จแผนการของเหล่าปีศาจที่จะเปลี่ยนมนุษย์ให้เป็นผีดิบก็จะล้มเหลว ส่วนท่านไซมอนนั้นแม้แจ้งว่าจะมา แต่ไม่ได้ให้ฝ่ายจัดงานจัดลำดับการบรรยายให้เขาออกเพียงว่าถ้ามีเวลาว่าง เขาจะมาร่วมงานแน่นอน

แม้จะน่าเสียดายเล็กน้อย แต่เนื้อหาการบรรยายวันแรกก็ยังคงอัดแน่น หลังอาฟราเข้าหอประชุม นางก็ได้รับเอกสารกำหนดการมา

ช่วงเช้าเป็นการบรรยายของจอมเวทบิวฟอย เนื้อหาบรรยายของเขา คือ ‘เวทมนตร์ประเภทใดซึ่งใช้ได้ผลที่สุดในการต่อสู้กับผีดิบ’ ว่ากันว่า จอมเวทท่านนี้เคยต่อสู้กับกองทัพผีดิบหลายครั้งที่แนวหน้าของจักรวรรดิ ซาร์ต มีประสบการณ์มากมายในการรับมือพวกผีดิบ

ช่วงบ่ายเป็นการบรรยายของจอมเวทพีตซ์เจอร์ลด์ เนื้อหา คือ ‘เวทธาตุน้ำแข็ง... ญาติใกล้ชิดของเวทธาตุน้ำ อีกหนึ่งระบบที่พวกเรา มักมองข้าม’

ทั้งหมดนี้ล้วนน่าฟัง อาฟราคิดในใจ นางเดินตามคณะอาจารย์ และเพื่อนนักเรียนจากโรงเรียนเวทมนตร์เข้าสู่หอประชุม

หอประชุมมีขนาดใหญ่มาก เป็นสถานที่ซึ่งจักรพรรดิอัลฟรอนซ์ ที่แปดทรงให้สมาพันธ์นักเวทยึดเป็นการเฉพาะ นี่คือหอประชุมที่ใหญ่ที่สุดในจักรวรรดิซาร์ตเลอมาญ สามารถจุคนได้หลายหมื่นคน ด้วยการออกแบบ ที่เป็นเอกลักษณ์ แม้คนที่ยืนอยู่กลางเวทีจะพูดเสียงเบา ก็สามารถได้ยิน ชัดเจนทั่วทั้งหอประชุม

คำกล่าวเปิดงานของประธานสมาพันธ์นักเวทค่อนข้างน่าเบื่อ เพราะ พูดแต่เรื่องเดิม ๆ ทุกปี ทว่าสำหรับอาฟราซึ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรกกลับรู้สึกว่ น่าสนใจ นางปรบมืออย่างกระตือรือร้นไม่ต่างจากผู้ที่มาครั้งแรกคนอื่น ๆ ส่วนนักเวทที่เคยเข้าร่วมงานนี้หลายครั้งหรือมากกว่าสิบครั้งแล้ว กลับดู เบื่อหน่ายและไม่ค่อยสนใจเท่าไรนัก

ต่อมาก็เป็นไปตามคาด จอมเวทบิวฟอยขึ้นเวทีบรรยายเป็นคนแรก ถัดลงมาจากระดับจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ก็คือจอมเวท แม้บิวฟอยจะไม่ใช่ จอมเวทศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็เป็นผู้คนหนึ่งที่นักเวทหลายคนในงานต้องเงยหน้ามอง สำหรับอาฟราแล้ว เขายังเป็นตำนานที่สูงส่งเกินเอื้อม

จอมเวทบิวฟอยอายุมากแล้ว ผมขาวเต็มศีรษะ มีเครายาว หาก ไม่มีเรื่องเหนือความคาดหมาย เขาคงหมดหวังที่จะก้าวขึ้นสู่ระดับจอมเวท ศักดิ์สิทธิ์แล้ว แต่ด้วยวัยของเขา เขายังไปปฏิบัติหน้าที่ที่แนวหน้าได้ ทั้งยัง มาที่นี่เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์การต่อสู้กับพวกผีดิบให้นักเวทคนอื่น ๆ ฟัง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่น่านับถือ ดังนั้นแม้การบรรยายของเขาค่อนข้างน่าเบื่อ

ทุกคนก็ฟังด้วยความตั้งใจอย่างยิ่ง

หลังการบรรยายของจอมเวทบิวฟอย ประธานสมาพันธ์นักเวทก็ขึ้นเวทีอีกครั้ง ทว่าเขาไม่ได้ประกาศว่างานสัมมนาช่วงเช้าสิ้นสุดลงเท่านั้น แต่พูดพร้อมสีหน้าแปลกๆ “ข้าเป็นเกียรติมากที่จะได้แจ้งให้ทุกท่านทราบว่า ขณะนี้มีแขกรับเชิญท่านหนึ่งมาร่วมงานกะทันหัน ทั้งยังบอกด้วยว่าจะขึ้นมาบรรยายให้พวกเราฟัง ฐานะของเขาอาจเกินความคาดหมายไปบ้าง แต่ข้าก็หวังว่าทุกท่านจะรักษาความสงบและความสุภาพไว้”

เมื่อเขาพูดเช่นนั้น ทุกคนก็พากันคิดว่าคงเป็นจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ที่มาจิงมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจพลางรู้สึกตื่นเต้น ต่างคนต่างยึดคอรอดูว่าผู้ที่กำลังจะเดินออกมาจากทางเดินเล็กด้านขวาของหอประชุมเป็นใคร

อีกฝ่ายสวมผ้าคลุมตัวยาวปกปิดทั้งร่าง ในสถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยนักเวทเช่นนี้ การแต่งกายแบบนี้มักจะแปลกอยู่สักหน่อย แต่ทุกคนก็ไม่ได้คิดมากอะไร บางทีจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้อาจไม่ต้องการเป็นจุดสนใจหรือถูกรบกวนจากผู้คนจำนวนมากก็ได้

คนผู้นั้นก้าวไปบนเวทีด้วยฝีเท้าที่ไม่เร็วไม่ช้า ก่อนจะไปอยู่ข้างกายประธานสมาพันธ์นักเวท

“ขอบคุณท่านมากที่มอบโอกาสนี้ให้ข้า” อีกฝ่ายเอ่ย

ทันทีที่ได้ยินเสียงของเขา อาฟรา ก็แทบสะกดกลืนเสียงกริตรี่องไว้ไม่อยู่ อาการผิตปกติของนางทำให้อาจารย์ซึ่งนั่งข้างๆ หันมองด้วยความสงสัย “เป็นอะไร เจ้ารู้จักเขาหรือ ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ใช่อะไรในสี่จอมเวทศักดิ์สิทธิ์ ข้าไม่เคยได้ยินเสียงนี้เลย บางทีอาจเป็นจอมเวทผู้รักสันโดษสักคนกระมัง”

“...” อาฟราพยายามเต็มที่ในการควบคุมหัวใจซึ่งเต้นแรงของตัวเองให้สงบลง ก่อนจะกลืนน้ำลายแล้วพูดเสียงเบา

“...ไม่ใช่เจ้าค่ะ อาจารย์ ข้าแค่รู้สึกว้าวเสียงนี้ฟังดูนุ่มนวลมาก”

เบเซอเฟนหัวเราะ “โอ้ จริงด้วย ฟังดูนุ่มนวลเกินไปจริงๆ ตอนนี้อข้าชักอยากรู้จักฐานะของเขาแล้วสิ”

ยานีค!

ทำไมเจ้าถึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้!

ที่นี่มีแต่สำนักเวท พวกเขาเกลียดเจ้า เจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ!

อาพรากริตร์ร้องในใจอย่างบ้าคลั่ง แต่ภายนอกนางทำได้เพียงสร้าง
หนึ่งนึ่ง นางกำที่วางแขนของเก้าอี้แน่น พลังจ้องคนบนเวทีซึ่งกำลังถอด
ผ้าคลุมออกโดยไม่ละสายตา

เมื่อยานิคเผยชุดนักบวชระดับบิชอปอันโดดเด่นที่สวมอยู่ เสียงเซ็งแซ่
ก็ดังขึ้นภายในหอประชุมซึ่งมีผู้คนนับหมื่นทันที!

นักบวช!

เป็นนักบวชคนหนึ่ง!

ทำไมเขาถึงมาปรากฏตัวที่นี่! เขากลับมาได้อย่างไร! เขามีจุดประสงค์
อะไร!

สายตาดกตะลึง เกลียดชัง ดูแคลน สงสัยใคร่รู้ และต้องการค้นหา
ความจริงทุกรูปแบบต่างจับจ้องนักบวชผมเงินซึ่งยืนอยู่กลางเวที สายตา
ร้อนแรงเหล่านั้นราวกับจะเผาชุดนักบวชของเขาจนเป็นรู แต่เขายังยืนอยู่
ตรงนั้น ไม่มีทีท่าว่าจะหันหลังหนีเลยสักนิด

ประธานสมาพันธ์นักเวทกระแอมกระโอบาๆ หนึ่งที่ เขารู้ดีว่าหากยังไม่
รีบพูดอะไรสักอย่าง อาจเกิดเหตุหนักเวทรมทำร้ายนักบวชในหอประชุมนี้
ก็เป็นได้ หากบิชอปผู้นี้ถูกฆ่าตายในงานสัมมนาเวทมนตร์จริงๆ เรื่องจะ
วุ่นวายใหญ่โตอย่างยิ่ง เขาแทบจินตนาการได้เลยว่าสันตะสำนักจะมีปฏิกิริยา
อย่างไร เก้าสิบเก้าในร้อยส่วนพวกเขาต้องรีบใช้เหตุนี้เพื่อเป็นข้ออ้างก่อการ
นองเลือดเพื่อเล่นงานนักเวท ส่วนพวกเขา ก็จะถูกกระแสสังคมนิกโถม
อย่างหนัก

ต้องรู้ว่าที่พวกเขาส่งบัตรเชิญให้ยานิค ฮิลล์ จุดประสงค์คือหวังให้
อีกฝ่ายถูกโต้แย้งจนไม่เหลือที่ยืนในงานสัมมนา ไม่ใช่ถูกนักเวทรมทำร้าย
จนไม่เหลือซาก หากเป็นอย่างหลัง ก็จะขัดกับความตั้งใจของพวกเขา
อย่างสิ้นเชิง

“ฟังข้าก่อน ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย
เหล่านักเวทผู้เลื่องชื่อด้านสติปัญญาและเหตุผล ข้าหวังว่าทุกท่านจะสงบ

โดยเร็ว...”

ประธานสมาพันธ์นักเวทเป็นนักเวทผู้เชี่ยวชาญผู้ทรงเกียรติและได้รับความเคารพอย่างสูง พอเขาเอ่ยปาก เสียงฮือฮาในหอประชุมก็แผ่ลวง ทุกคนมองเขา รอคอยว่าเขาจะอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไร

“ข้าทราบดีว่าพวกท่านหลายคน ไม่สิ ควรพูดว่าส่วนใหญ่ประหลาดใจกับการมาของนักบวชผู้นี้ ก่อนอื่นข้าขอชี้แจงให้ชัดเจนว่านักบวชผู้นี้ชื่อยานิคฮิลล์ เป็นบิชอปคนปัจจุบันของจักรวรรดิการ์เตอร์ เขาไม่ได้มาที่นี่เองโดยพลการ แต่เป็นสมาพันธ์นักเวทเชิญเขามา!”

ขณะที่ทุกคนยังตกตะลึง เพื่อไม่ให้ถูกขัดจังหวะ ประธานสมาพันธ์นักเวทจึงกล่าวต่อโดยไม่เว้นช่วง “ด้วยหลักความร่วมมือฉันมิตรระหว่างสมาพันธ์นักเวทกับสันตะสำนัก เราจึงเชิญบิชอปฮิลล์มาร่วมงานสัมมนา และเขาก็ยินดีตอบรับคำเชิญของเรา

“และไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ เขาบอกข้าว่าต้องการแสดงความคิดเห็นบางอย่างที่นี่ ข้าจึงอนุญาต นี่คือสาเหตุว่าทำไมเขาถึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่ตอนนี้

“ในฐานะนักเวทผู้สูงศักดิ์ ข้าหวังว่าทุกท่านจะรับมือกับทุกอย่างด้วยความสงบ และต้อนรับแขกผู้มาเยือนจากแดนไกลด้วยมารยาทอันดี หากท่านไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาพูด ได้โปรดโต้แย้งด้วยเหตุผลและหลักฐานเช่นเดียวกัน ภายในหอประชุมแห่งนี้ห้ามใช้เวทมนตร์อันตรายทุกชนิด ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม ผู้ฝ่าฝืนจะถูกยึดคทาเวทมนตร์และถูกห้ามเข้าร่วมงานสัมมนาเวทมนตร์ตลอดชีวิต!”

ประธานสมาพันธ์เองก็ไม่ได้คาดคิดว่ายานิคจะตรงไปตรงมาขนาดนี้ อีกฝ่ายไม่เพียงมาร่วมงานในวันแรก ทว่ายังเสนอตัวขึ้นพูดบนเวทีด้วย แม้สมาพันธ์นักเวทจะยินดีฟังคนผู้นี้พูดเรื่องโง่เขลาเพื่อให้เห็นแก่นักเวทได้แย้งจนเขายับยั้งไว้ทางใต้ตอ แต่บอกตามตรงว่าความกล้าหาญของบิชอปผู้นี้ที่เข้ามาในหอประชุมตามลำพังนั้นน่าตกตะลึงอย่างยิ่ง

คำอธิบายและคำเตือนของเขาทำให้หลายคนค่อย ๆ สงบลง หลังความตกใจในตอนแรก คนส่วนใหญ่เลือกแสดงความมอยากรู้อยากเห็น

อย่างระมัดระวัง แทนที่จะแสดงความเป็นศัตรูออกมา พวกเขาเลือก
พินิจวิชอบจากสันตะสำนักที่มีใบหน้าหล่อเหลาและบุคลิกโดดเด่นผู้
พลางคาดเดาว่าคนคนนี้จะพูดอะไร...ในสถานการณ์เช่นนี้ คนมีสติปัญญา
ย่อมไม่มีทางพูดยั่วยุคนักเวทให้โกรธ

เช่นนั้นเขาจะพูดอะไรกันแน่

สำหรับคำพูดที่กำลังจะหลุดจากปากบิชอปผู้นี้ ซึ่งอาจเป็นคำพูด
โง่เขลา น่าขบขัน หรือไม่ก็หยิ่งผยองทะนงตน ทุกคนล้วนแสดงความสนใจ
อย่างยิ่งยวด

บทที่

115

“เมื่อไม่กี่วันก่อน ข้าได้รับบัตรเชิญจากท่านประธานสมาพันธ์ไทเลอร์ ตอนนั้นข้าทั้งประหลาดใจและตกใจ เชื่อว่าความรู้สึกนี้คงไม่ต่างจากตอนที่ทุกท่านเห็นข้าถอดเสื้อคลุมเมื่อครู”

คาดไม่ถึงว่าบิชอปผมเงินผู้หล่อเหลาจะเลือกเปิดฉากด้วยน้ำเสียงสงบ อารมณ์ขันเล็กๆ และการล้อตัวเองของเขาทำให้หลายคนอดอมยิ้มน้อยๆ ไม่ได้

“บอกตามตรง หลังได้รับบัตรเชิญ ข้าก็ลังเลอยู่นานว่าควรตอบรับ คำเชิญนี้ดีไหม เพราะข้ารู้ว่าก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยมีนักบวชคนใดมาที่นี่ แต่หลังคิดทบทวนอยู่หลายครั้ง ข้าก็ตัดสินใจมา และนี่ก็คือเหตุผลที่ข้ามายืนอยู่ตรงนี้

“บางทีตอนนี้หลายท่านอาจยังสับสน หรือถึงขั้นรำคาญใจ คิดว่าเหตุใดนักบวชที่ชวนขัดหูขัดตาผู้นี้จึงยังไม่รีบออกไปจากที่นี่เสียที แต่ข้าต้องขอภัยด้วย ที่ต้องให้พวกท่านอดทนฟังคำพูดไร้สาระของข้าสักครู่ จนกว่าข้าจะพูดจบ ท่านประธานไทเลอร์ที่เคารพ ท่านคงไม่ถึงกับไล่ข้าออกไปใช่หรือไม่” บิชอปผมเงินกล่าวหยอกล้อกับประธานสมาพันธ์นักเวทไทเลอร์ ประธานสมาพันธ์นักเวทกระแอมกระไอเบาๆ “แน่นอนว่าไม่ ใน

เมื่อเราเชิญท่านมาที่นี่ ท่านย่อมมีสิทธิ์พูดสิ่งที่ต้องการจนจบ แต่หลังจากพูดจบแล้ว ท่านย่อมไม่อาจปฏิเสธคำถามหรือการโต้แย้งใดๆ จากนักเวทที่อยู่ที่นี่”

ในที่สุดผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่ก็เข้าใจเจตนาที่สมาพันธ์นักเวทเชิญนักบวชมาร่วมงานสัมมนาอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน พวกเขาเริ่มกระตือรือร้น รอคอยอย่างใจจดใจจ่อ ว่าวันที่ที่บิชอปผู้นี้เอ่ยคำพูดทำนอง ‘เวทแสงสว่างสูงส่งเป็นนิรันดร์’ ออกมา พวกเขาจะได้พ่นน้ำสายใส่จนอีกฝ่ายกลับสันตะสำนักแทบไม่ทัน!

“ขอบคุณท่านมาก” ยานิคพยักหน้าให้เขาอย่างเป็นทางการ ก่อนจะหันไปพูดสิ่งที่เมื่อครู่ยังไม่ทันได้เริ่มอย่างเป็นทางการ “เป็นที่ทราบกันดีว่าเมื่อพันปีก่อนหรืออาจจะนานกว่านั้น มนุษย์ยังไม่ใช้ผู้ปกครองดินแดนนี้ บรรดาเทพเจ้าทั้งหลายยังไม่ดับสูญ พระประสงค์ของเทพเจ้าล้วนถ่ายทอดผ่านมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์ปฏิบัติตามคำสั่งของเทพเจ้าได้สะดวกยิ่งขึ้น เทพเจ้าจึงมอบพลังเวทให้มนุษย์ใช้งาน

“ในบรรดาเทพเจ้า เทพี่แห่งแสงสว่างอลลฮามีฐานะสูงสุด นั่นทำให้งานยิ่งใหญ่เหนือเทพเจ้าทั้งหลาย และกลายเป็นเทพเจ้าองค์สุดท้ายที่ดับสูญ”

หลายคนแสดงสีหน้าไม่พอใจ ส่วนหนึ่งเพราะสิ่งที่ยานิคพูดนั้นล้วนเป็นเรื่องที่ทุกคนรู้กันอยู่แล้ว ไม่มีอะไรใหม่ อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะพวกเขา รู้สึกว่าบิชอปผู้นี้พยายามเลี้ยวจุดสำคัญ ใช้คำพูดหวานหูปกปิดเจตนาที่แท้จริง ดังนั้นจึงไม่ยอมรับฟัง

บางคนในหมู่นักเวทถึงขั้นส่งเสียงโห่ร้อง

แต่สีหน้าของยานิคไม่ได้เปลี่ยนไปเพราะอารมณ์ของผู้ฟัง เขายังพูดต่อตามใจตัวเอง

“เพราะเหตุผลทางประวัติศาสตร์นี้ หลังเทพเจ้าดับสูญ มนุษย์ซึ่งแต่เดิมเป็นเพียงผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของเทพเจ้ากลับแบ่งแยกเวทมนตร์เป็นหลายระบบ แล้วใช้สิ่งนั้นแบ่งฝักฝ่ายและต่อสู้กันไม่หยุด มนุษย์ต่อสู้กันว่าเวทมนตร์ใดสูงส่งกว่า แต่กลับลืมไปว่าเดิมพวกเขาเป็นเพียงผู้ปฏิบัติ

ตามเจตจำนงของเทพเจ้าเท่านั้น หากเหล่าเทพเจ้ายังอยู่และเห็นพฤติกรรมเช่นนี้ของมนุษย์ คงจะมองว่าน่าขันอย่างยิ่ง ในสายตาของพวกเขา พลังที่สามารถเรียกคืนได้ทุกเมื่อกลับกลายเป็นสิ่งที่เราใช้เป็นเครื่องมือแบ่งแยกระดับ ทั้งยังใช้มันตามใจ

“ความขัดแย้งเช่นนี้ดำเนินต่อเนื่องมานานเกือบพันปี ทุกคนต่างเห็นว่าความแตกต่างนี้เป็นเรื่องสมเหตุสมผล จนกระทั่งการปรากฏตัวของปีศาจและเหล่าผีดิบ เราจึงตระหนักเป็นครั้งแรกว่า เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูภายนอกพร้อมกัน ไม่ว่าจะใช้เวทมนตร์รูปแบบใด พวกเราก็ล้วนเป็นมนุษย์เหมือนกัน สิ่งที่แตกต่างกันเรามีเพียงปีศาจและเหล่าผีดิบที่ถูกปีศาจควบคุมเท่านั้น

“หมื่นปีก่อน ท่านจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ปีเอรีเคยกล่าวไว้ว่า ผู้แข็งแกร่งเปรียบเสมือนดอกซากุระที่โน้มต่ำ คือถ่อมตน และรู้จักก้มศีรษะอันหยิ่งผยองของตนลง โป๊ปรอสที่หนึ่งซึ่งเป็นโป๊ปองค์แรกก็เคยกล่าวไว้ว่า มีเพียงการหลอมรวมกันอย่างต่อเนื่องเท่านั้น มนุษย์จึงจะก้าวหน้าไม่หยุดยั้ง คำสอนของปราชญ์สองท่านนี้ยังก้องอยู่ในหูเรา ทว่าเรากลับลืมนั่นไปหมดสิ้น ยังคงยึดติดกับทัศนคติคับแคบและลำหลังของตน ไม่ยอมมองจุดแข็งของอีกฝ่าย และยังไม่ยอมเรียนรู้จากกันและกัน!”

ภายในหอประชุมเจียบสนิท สีหน้าของหลายๆ คนเปลี่ยนจากดูถูกเป็นจริงจัง พวกเขาไม่ได้โง่เง่าจนไม่เข้าใจสิ่งที่ยานิคพูด ทว่าประหลาดใจที่นักบวชซึ่งปกติมีท่าทีหยิ่งโสม่สุดขีด กลับออกมาเรียกร้องให้นักเวทและนักบวชอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ทั้งยังอ้างคำสอนของจอมเวทศักดิ์สิทธิ์ปีเอรีด้วยพูดตรงๆ สิ่งนี้ทำให้เหล่านักเวทตื่นเต้นและคาดไม่ถึงอย่างยิ่ง

พวกเขาได้ยื่นขอปมเงินพูดต่อว่า “การกระทำเช่นนี้ หากย้อนไปในอดีต ช่วงที่เรายังเข้าใจว่าดินแดนโอลินปลอดภัย แน่หนอนว่าย่อมไม่มีปัญหาใด แต่ตอนนี้ ปีศาจได้เปิดมิติของพวกเรา และเริ่มโจมตีเราอีกครั้ง ในสถานการณ์เช่นนี้ การสูญเสียภายในใด ๆ ของพวกเรา จะยิ่งส่งเสริมให้ปีศาจจู่กรานดินแดนโอลินหนักขึ้น!

“ครั้งนี้ไม่มีเทพเจ้ามาช่วยเราอีกแล้ว ไม่มีเทพเจ้ามาช่วยปิดรอยแยก

ระหว่างสองมิติอีก ในฐานะที่นักบวชกับนักเวทเป็นสองกลุ่มซึ่งทรงพลังที่สุดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เราจะยังยึดติดในความเป็นศัตรูระหว่างกันต่อ จนกระทั่งมนุษยชาติถึงคราวล่มสลายหรือ!”

ยานิคผ่นลมหายใจ คำพูดที่รุนแรงดุจพายุหตุกลงชั่วขณะ ก่อนที่เขาจะเปลี่ยนมาใช้โทนเสียงนุ่มนวลและสงบเอ่ยว่า “เวทมนตร์นั้นโดยตัวมันเองไม่มีระดับสูงต่ำ ไม่ว่าจะเป็นวาธาตหรือเวทแสงสว่าง ทั้งหมดล้วนเป็นเวทธรรมชาติ และเป็นส่วนหนึ่งของระบบเวทมนตร์โดยรวม แล้วเหตุใดเราจึงต้องแยกมันออกจากกันอย่างแข็งกร้าวเช่นนี้ การกระทำแบบนี้จะมีความหมายใดต่อการพัฒนาของทั้งสองฝ่ายเล่า

“ดังนั้น ข้าจึงเห็นว่าในสถานการณ์ปัจจุบัน นักบวชกับนักเวทจำเป็นต้องสามัคคีกันอย่างแน่นแฟ้น เพื่อรับมือกับศัตรูร่วมของพวกเรา และเพื่ออนาคต รวมถึงความก้าวหน้าของมนุษยชาติ!”

ก่อนจะมาถึงนี้ เอเวอรี ออกัสติน และคนอื่นๆ เคยพยายามเกลี้ยกล่อมยานิคอย่างหนัก ให้เขาอย่าเผลอตกหลุมพรางของสมาพันธ์นักเวทแล้วไปปรากฏตัวในงานเช่นนี้ เพราะไม่ว่าเขาจะพูดอะไร เพียงแค่เข้าร่วมงานก็เสี่ยงต่อการถูกสันตะสำนักส่วนกลางเข้าใจผิดได้ง่ายๆ แล้ว ทั้งยังเสี่ยงถูกผู้ที่รอจังหวะโจมตีเขาอยู่ซ้ำเติมด้วย

อย่างไรก็ดี หลังไตร่ตรองอยู่หลายครั้ง ยานิคก็ยังคงตัดสินใจมาที่นี่ เหตุผลนั้นไม่มีเรื่องอื่น หากเขาตั้งใจจะหยุดอยู่เพียงตำแหน่งบิชอป ก็ควรอยู่เฉยๆ ทำหน้าที่บิชอปให้ดีที่สุด สร้างเรื่องให้น้อยที่สุด สร้างปัญหาให้น้อยที่สุด

แต่ตอนนี้เขาไม่ได้เป็นเช่นนั้นแล้ว เส้นตายหนึ่งปีทำให้ยานิคไม่เหลือทางถอย เมื่อถอยไม่ได้ก็มีเพียงต้องเดินหน้าต่อไป และตอนนั้นเองที่คำเชิญจากสมาพันธ์นักเวทมาอยู่ตรงหน้าเขาพอดี

นี่คือความท้าทาย และยังเป็นโอกาส

ยานิคจึงเลือกคว้ามั่นไว้

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเหล่านักเวทซึ่งเปี่ยมไปด้วยความเป็นศัตรู นักบวชควรกล่าวสิ่งใด จึงจะดึงดูดความสนใจของพวกเขาโดยไม่ก่อให้เกิด

เกิดความซุนเคือง พร้อมกันนั้นยังต้องระมัดระวังไม่ล้ำเส้นที่สันตะสำนักสามารถยอมรับได้

เขาไม่อาจพูดเพื่อเอาใจฝูงชน ไม่อาจกล่าวถ้อยคำสวยหรูแต่ไร้แก่นสาร และยิ่งไม่อาจประจบเอาใจนักเวทด้วยการกล่าวในสิ่งที่อีกฝ่ายอยากฟัง พร้อมกับลดทอนจุดยืนของฝ่ายตัวเอง เพราะหากเป็นเช่นนั้นไม่เพียงเหล่านักเวทจะดูแคลนเขา แต่เขายังอาจเผชิญกับคำสั่งถอดถอนจากสันตะสำนักทันทีที่ก้าวออกจากหอบประชุม

ด้วยความสุขุมและมีชั้นเชิงของยานิค เขาคงรู้คิดจนปวดศีรษะก่อนจะกำหนดจุดยืนสุดท้ายของการกล่าวสุนทรพจน์ นั่นคือต้องรักษาความเป็นกลางในระดับพื้นฐาน เรียกร้องการพัฒนาาร่วมกัน เสนอแนวทางการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และให้ความร่วมมือระหว่างกัน

แนวคิดนี้ไม่ได้ใหม่เลย นักเวทผู้มีวิสัยทัศน์เคยเสนอเรื่องนี้มาก่อน และการที่สันตะสำนักกับสมาพันธ์นักเวทวางอคติลงชั่วคราว เพื่อรักษาความร่วมมือแบบผิวเผินก็เป็นการทำตามแนวคิดนี้เช่นกัน แต่ไม่เคยมีนักบวชคนใดของสันตะสำนักแสดงจุดยืนของตัวเองอย่างชัดเจนและเปิดเผยเช่นนี้มาก่อน

ความหมายของคำพูดนี้อยู่ที่ว่า เขาเป็นคนแรกในฐานะนักบวชของสันตะสำนัก หรือกระทั่งในฐานะบิชอป ที่เสนอหลักการที่ว่านักบวชกับนักเวทควรอยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียม ทั้งยังเป็นคนแรกที่เสนอแนวคิดว่า ‘เวทธาตุและเวทแสงสว่างล้วนเป็นเวทธรรมชาติ ซึ่งมีสถานะเท่าเทียมกัน’

“จริง ๆ แล้ว เหตุผลที่ข้ามายืนอยู่ตรงนี้ในวันนี้ได้ ต้องขอขอบคุณคนสองคน”

สุดท้ายบิชอปผมเงินก็เริ่ม ‘อ้างบารมีผู้ใหญ่’ เพื่อหนุนจุดยืนของตัวเอง “คนแรกคือคาร์ดินัลอาร์เทอร์ แวนเซอร์ริช คนที่สองคือจอมเวทมัลเดอร์ ฟาน ที่ทุกท่านคุ้นเคย การที่พวกเขาละทิ้งความบาดหมางในอดีต และลงมือกระทำเป็นแบบอย่างตอนอยู่ที่เมืองลาเซเรนาและเมืองแซ็งมัลร์ ทำให้ข้าเข้าใจว่า ต่อหน้าภัยพิบัติร่วมของมนุษยชาติ ความเกลียดชังใด ๆ ล้วนสามารถวางลงได้ และก็เป็นการกระทำของพวกเขานี่เอง ที่ทำให้ข้ามี

ความกล้ามายืนตรงจุดนี้ และพูดคำเหล่านี้ต่อหน้าทุกคน ขอขอบคุณทุกท่านที่ตั้งใจฟัง ขอขอบคุณท่านไทเลอร์ ประธานสมาพันธ์นักเวทที่ให้โอกาสข้าพเจ้ากล่าวสุนทรพจน์ของข้าพเจ้าเพียงเท่านี้ ขอขอบคุณมาก”

ทั่วทั้งหอประชุมเงียบงัน

ไม่มีใครปรบมือ เพราะหลายคนยังตกตะลึง กำลังครุ่นคิดและยังไม่ทันมีปฏิกิริยา บางคนเลือกเฝ้าดูสถานการณ์อย่างระมัดระวัง และแน่นอนว่ามีบางคนลอบยินดีลึกลับ ๆ เมื่อเห็นยานิคถูกเมินเฉย

อาพรากัดริมฝีปากแน่น จากใจจริง นางอยากลุกขึ้นปรบมือให้คำพูดของยานิคเหลือเกิน สิ่งที่เขาเพิ่งพูดไปนั้น ไม่ว่าจะผลลัพธ์จะเป็นเช่นไร คำกล่าวนั้นย่อมถูกจารึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์แน่นอน แต่นางรู้ว่าหากลุกขึ้นตอนนี้ นางอาจถูกมองว่าเป็นคนที่ทรยศต่อแวดวงนักเวท อาจถูกอาจารย์ตำหนิ ในเมื่อแม้แต่ประธานสมาพันธ์นักเวทยังเลือกที่จะเงียบ เช่นนั้นแล้ว ในฐานะนักเวทระดับล่างตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง นางจะกลับขึ้นได้อย่างไร ไร้แล้ว นางขาดความกล้า

ดวงตาของอาพรากัดเต็มไปด้วยความรู้สึกซับซ้อนมากมาย ท้ายที่สุดความรู้สึกผิดก็เผยออกมาขณะมองสหายของตนที่ยืนอยู่บนเวที

ขอโทษนะ...ยานิค

ในที่สุดก็มีคนเอ่ยปาก ทว่ากลับไม่ใช่คำชม หากแต่เป็นการตั้งคำถามเชิงคาดคั้น ชายวัยกลางคนหน้าตาธรรมดาคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ดูจากตราบนเสื้อคลุมนักเวทของเขา ก็พอจะรู้ว่าคนผู้นี้เป็นจอมเวท

“ท่านบิชอบฮิลล์ คำพูดของท่านไพเราะและกินใจมากก็จริง แต่ข้าคิดว่าท่านยังจำได้ ก่อนหน้านี้ท่านได้สัญญากับท่านไทเลอร์ว่าหลังพูดจบ ท่านจะตอบข้อซักถามของพวกเรา สัญญานั้น...ยังมีผลอยู่หรือไม่”

“แน่นอน” ยานิคยิ้ม “เชิญถามได้”

“ข้ามีคำถามมากมาย แต่ตอนนี้จะถามข้อที่สำคัญที่สุดเพียงข้อเดียว” จอมเวทผู้นั้นเผยรอยยิ้มที่แฝงความเยาะหยัน “ท่านกล่าวว่าเวทธาตุและเวทแสงสว่างล้วนเป็นส่วนหนึ่งของเวทธรรมชาติ ใช่หรือไม่”

ยานิค “ใช่”

อีกฝ่ายจึงกล่าวต่อ “แล้วท่านมีหลักฐานใดมาพิสูจน์ หรือเป็นเพียงถ้อยคำที่ออกมาจากปากของท่านเท่านั้น”

มีเสียงหัวเราะคิกคักเบา ๆ ดังขึ้นกลางที่นั่งผู้ฟัง ประธานสมาพันธ์นักเวทไม่พอใจเล็กน้อย เดิมทีเขาตั้งใจจะให้เหล่านักเวทใช้การโต้เถียงอย่างดุเดือด ‘ขับไล่’ บิชอปที่ไม่รู้ทำสูงแผ่นดินต่ำผู้นี้ออกจากงาน ไม่คิดเลยว่าบิชอปผู้นี้กลับเอ่ยถ้อยคำที่เรียกร้องให้ทั้งสองฝ่ายละทิ้งอคติออกมา ในสถานการณ์เช่นนี้ หากเหล่านักเวทยังไล่ต้อนและเยาะเย้ยอีกฝ่ายไม่เลิก จะยิ่งดูขาดวุฒิภาวะเกินไป อีกทั้งยังเสี่ยงบีบบังคับบิชอปผู้มีท่าทีเป็นกลางกลับไปมีจุดยืนที่แข็งกร้าวอีกครั้ง

แต่เขาก็พูดอะไรไม่ได้ เพราะท้ายที่สุด เหล่านักเวทก็เพียงทำตามกติกากันตกลงกันไว้ก่อนหน้านี้

ทุกสายตาดำจับจ้องบิชอปผมเงินผู้หล่อเหลา ฝ้าดูว่าเขาจะรับมือกับคำถามนี้อย่างไร ทุกคนรู้ว่าผู้ใช้เวทแสงสว่างมักถือว่าตนสูงส่งเหนือใคร ในอดีตก็เคยมองว่าเหล่านักเวทที่ใช้เวทธาตุเป็นพวกนอกรีต อีกทั้งทั้งสองระบบนี้ก็ดูไม่เกี่ยวข้องกันเลย การจะหาหลักฐานมาพิสูจน์แนวคิดนี้จึงไม่ต่างกับการตั้งใจกลั่นแกล้งให้อีกฝ่ายตอบไม่ได้

ถ้าตอนนี้ยานิค ฮิลล์ ตอบคำถามนี้ไม่ได้ คำพูดทั้งหมดที่เขากล่าวมาก็จะสูญเปล่าทันที

ยานิคใช้เวลาคิดเพียงชั่วครู่ ก่อนจะยิ้มออกมา “ได้สิ ข้าพิสูจน์ได้ แต่หลังจากนั้นท่านจะยอมรับมุมมองของข้าหรือไม่”

จอมเวทผู้นั้นชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบทันทีว่า “แน่นอน หากท่านพิสูจน์ได้จริง ๆ ละก็”

“ดี” ยานิคพยักหน้า “เวทธาตุและเวทแสงสว่างล้วนเป็นส่วนหนึ่งของเวทธรรมชาติ ความจริงตอนพูดเมื่อครู่ ข้ายังละไว้อีกหนึ่งอย่างด้วย นั่นก็คือเวทมืดที่ผู้คนรังเกียจมาเนิ่นนาน เนื่องจากเวทมนตร์เกิดจากพลังของเหล่าทวยเทพ และพลังก็ไม่มีดีหรือเลว มีเพียงผู้ใช้พลังเท่านั้นที่เป็นคนกำหนดมัน เวทธาตุและเวทแสงสว่างล้วนมีต้นกำเนิดจากเวทธรรมชาติ ย่อมมีรากฐานบางอย่างเชื่อมโยงกัน นั่นหมายความว่าผู้ใช้เวทธาตุได้ ในทาง

ทฤษฎียอมใช้เวทแสงสว่างได้เช่นกัน ในทางกลับกัน ผู้ที่ใช้เวทแสงสว่างได้ ก็ยอมใช้เวทธาตุได้ด้วยเหมือนกัน”

เขาหยุดเล็กน้อย ก่อนหันไปเอ่ยกับประธานสมาพันธ์นักเวท “ท่าน ไทเลอร์ ท่านจะว่าหรือไม่หากข้าจะหยิบคาทาเวทมนตร์มาแสดงให้พวกเขาดู”

ฟังจากน้ำเสียงแล้ว หรือเขาจะใช้เวทธาตุได้จริงๆ

ประธานสมาพันธ์นักเวทเบิกตาโตพลางพยักหน้า “เชิญท่านเถิด เชื่อว่าหลายคนในที่นี้ก็ตั้งตารอด้วยใจจดจ่อไม่ต่างจากข้า”

“ได้” ยานิคคลี่ยิ้ม จากนั้นก็หยิบคาทาเวทมนตร์จากถุงเวทมนตร์ ของตัวเอง

ทุกคนไม่อาจลืสภาพที่เกิดขึ้นถัดจากนั้น ซึ่งทำให้พวกเขาตกตะลึง ถึงขีดสุด

บิชอปผมเงินยื่นมือซ้ายออกไป หงายฝ่ามือขึ้น ปลายนิ้วของเขา เรียวยาวขาวสะอาด งดงามราวงานศิลป์ ส่วนมืออีกข้างกำคาทาเวทมนตร์ไว้ ขณะที่ยิ้มฝักขยับเหมือนกำลังร้ายกาจกา เห็นฝ่ามือซ้ายก็ค่อยๆ ปรากฏ ก้อนทรงกลมใสขนาดเล็กลงในคล้ายมีของเหลวไหลเวียนอยู่ มันค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นจนมีขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือราวหนึ่งเท่า แล้วจึงหยุดพองตัว จากนั้นก้อนทรงกลมใสก็ลอยขึ้นจากฝ่ามือซ้ายๆ ทันใดนั้น ราวกับถูกมือ ที่มองไม่เห็นคว้าไว้และขว้างไปสุดแรง ก้อนทรงกลมพุ่งชนผนังที่อยู่ไม่ไกล เสียงโพละ ดังขึ้น น้ำกระเซ็นไปทุกทิศ ก้อนทรงกลมหายไป เหลือไว้เพียง คราบน้ำแผ่กว้างบนผนัง

“เวทบอลน้ำ! โอ้ทวยเทพ เขาใช้เวทบอลน้ำได้จริงๆ!”

ไม่รู้ว่าเป็นเสียงร้องของใครที่ทำลายความเงียบภายในหอประชุม

ผู้คนจำนวนมากมองบิชอปผมเงินที่กำลังยิ้มด้วยความตกตะลึง พุดไม่ออกกันถ้วนหน้า

ส่วนจอมเวทผู้ตั้งคำถามเอาแต่จ้องคราบน้ำบนผนังเหมิง พลัง ชมวดคิ้วครุ่นคิด

ภายในหอประชุมพลันเกิดเสียงฮือฮา ทุกคนซุบซิบกัน มีบางคน ร้อนรนอยากแสดงความคิดเห็น

ในสภาพกึ่งโกลาหลเช่นนี้ ประธานสมาพันธ์นักเวทจำต้องเอ่ยปาก
“ท่านบิชอปฮิลล์ ช่วยบอกเราหน่อยได้ไหม ว่าเวทมนตร์เมื่อครู่ของท่านคือ...”

ยานิคกล่าว “พวกท่านก็เห็นแล้ว นั่นคือเวทบอลน้ำ เป็นหนึ่งในเวท
ธาตุน้ำขั้นพื้นฐานที่สุด”

ประธานสมาพันธ์นักเวทเอ่ย “อ้อ ใช่ เวทบอลน้ำ พวกเราอยากู้อู่ว่า
ท่านทำได้อย่างไร”

ยานิคตอบ “ขอภัยที่ข้าไม่อาจบอกได้ เพราะนี่ไม่เกี่ยวข้องกับคำถาม
เมื่อครู่ แต่สำหรับข้อสงสัยของท่านจอมเวทผู้นั้น ข้าคิดว่าได้ให้คำตอบ
ที่สมบูรณ์แล้ว นี่เป็นเพราะพื้นฐานของเวทธาตुकับเวทแสงสว่างมีรากฐาน
ร่วมกัน ข้าจึงสามารถใช้เวทธาตุดีได้ ในทางกลับกัน ด้วยหลักการเดียวกันนี้
ก็สามารถพิสูจน์ความถูกต้องของทฤษฎีข้าได้อย่างชัดเจน”

ประธานสมาพันธ์นักเวทถอนหายใจ เขาสนใจสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่มาก
แต่รู้ดีว่าการกระทำของยานิคเตะชืดจำกัดของไปป์เข้าให้แล้ว จึงไม่อาจ
ซักไซ้อีกฝ่ายต่อ เพราะอาจทำให้หนักบวชคนเดียวกับที่ยอมออกมาพูดแทน
เหล่านักเวทและยืนหยัดในจุดยืนแห่งสันติถูกต้องอนจนมุม และเขาต้องหยุด
ไม่ให้คนอื่นซักถามต่อด้วย

“เอาเถอะ ข้าเข้าใจ ขอขอบคุณมาก เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ให้หยุดเพียงเท่านี้
แล้วกัน ท่านสุภาพบุรุษ สุภาพสตรี พวกท่านสามารถซักถามบิชอปฮิลล์
ต่อได้ แต่ห้ามถามเกี่ยวกับเรื่องเมื่อครู่นี้อีก”

สีหน้าของเหล่านักเวทดูไม่ค่อยพอใจนัก แต่เมื่อประธานสมาพันธ์
นักเวทพูดเช่นนั้น พวกเขาก็ทำได้เพียงกลืนคำถามมากมายกลับลงท้องไป
อย่างไม่สบายอารมณ์

บรรยากาศในหอประชุมค่อยๆ สงบลง และกลับคืนสู่ความเป็นระเบียบ
ดังเดิม

“ท่านบิชอปฮิลล์ ขอขอบคุณสำหรับการสาธิตเมื่อครู่ จากสิ่งที่เราเห็น
ข้าอาจต้องยอมรับว่าทัศนะของท่านนั้นถูกต้องเพียงแต่พวกเราหายใจวิ
ใช้เวทแสงสว่างเช่นเดียวกับท่านไม่ได้” ผู้พูดคือนักเวทหญิงซึ่งเป็นจอมเวท
เช่นเดียวกัน นางงดงามจนถึงดูตาสายตาของทุกคนได้ทันที และยานิคก็สังเกตเห็น

เห็นอาฟราที่นั่งอยู่ข้าง ๆ จอมเวทหญิงผู้นี้ด้วย

สีหน้าของอาฟราดูประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัด นางไม่คิดว่าอาจารย์ของตัวเองจะลุกขึ้นตั้งคำถาม

เบเซอเฟนี่เอ่ยว่า “แต่ข้ามีคำถามหนึ่ง หากท่านกล่าวว่าเวทธาตุและเวทแสงสว่างสามารถพัฒนาไปด้วยกันได้ อีกทั้งนักเวทกับนักบวชก็สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ เช่นนั้นหากเกิดความขัดแย้งขึ้น ท้ายที่สุดแล้วควรให้ฝ่ายใดมาก่อนและฝ่ายใดมาหลัง หากอยู่ในสถานที่ เช่น แนวหน้า ซึ่งสถานการณ์กำลังคับขัน ทั้งสองฝ่ายต้องตกลงกันก่อนเพื่อชี้ขาดว่าใครมีสิทธิ์เป็นผู้นำหรือ”

คำพูดของนางทำเอาผู้คนหัวเราะกันคำรบใหญ่

ยานิคเองก็หัวเราะเช่นกัน “คำถามของท่านน่าสนใจมาก อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ดี ข้าสามารถตอบคำถามนี้ได้ ข้าเคยอยู่ที่เมืองแซ็งมาร์ชวงหนึ่ง ท่านคาร์ดินัลแวนเซอร์ิชกับจอมเวทมัลเตอร์ ฟาน ได้แสดงตัวอย่างอันดีงามไว้ให้เราแล้ว เราสามารถตั้งกลไกถาวรขึ้นมา โดยให้ขุนนาง นักบวช และนักเวทสามฝ่ายร่วมกันจัดตั้งคณะตัดสินชั่วคราว ซึ่งแต่ละฝ่ายมีจำนวนตัวแทนกำหนดไว้ชัดเจน จากนั้นก็ร่วมกันคัดเลือกผู้นำ เมื่อมีการตัดสินใจเรื่องสำคัญก็สามารถใช้วิธีลงคะแนนเสียง โดยเสียงข้างน้อยต้องยอมตามเสียงข้างมาก”

เบเซอเฟนี่ถามต่อ “ถ้าคนเหล่านั้นต่างมีผลประโยชน์ส่วนตัว จะรับประกันได้อย่างไรว่ามติสุดท้ายจะถูกต้องและยุติธรรม”

ยานิคตอบ “ท่านจอมเวท ขอภัยที่ข้าต้องกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ไม่ว่าระบบใดก็ไม่มีทางสมบูรณ์แบบ เพราะมนุษย์เองก็ไม่สมบูรณ์แบบ เราทำได้เพียงสร้างระบบที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ และยอมรับว่าบางส่วนของอาจมีช่องให้ผิดพลาด เพราะในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง ข้าขออนุญาตยกตัวอย่าง อาจมีบางคนเห็นว่ารูปลักษณ์ของข้าดูไม่เลวนัก แต่ก็ต้องมีบางคนคิดว่าข้าหล่อเหลาสู้ท่านไทเลอร์ไม่ได้ จริงหรือไม่”

ผู้คนต่างระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ทำให้ความตึงเครียดสุดท้ายที่ยังหลงเหลืออยู่พลันสลายหายไปสิ้น ประธานสมาพันธ์นักเวทเคราชาวที่กลายเป็นเป้าของการล้อเลียนทำได้เพียงยิ้มแห้ง พวกเขาคิดผิดจริงๆ